

PESEM OD PROŠTA GOSPODA JERNEJA ARKA

Ko so v maju leta 1868. pričeli v kapiteljski cerkvi postavljati nov veliki altar, je bilo vse zanimanje meščanov namenjeno le novemu oltarju. Prošt Jernej Arko (1852.—1868.) je že v avgustu obvestil vso dekanijsko duhovščino in vernike, da se bo slovesna konsekracija novega oltarja izvršila v septembru. Prošt je 9. septembra izdal novo okrožnico, v kateri je naznanil, da se bo to posvečenje izvršilo 22. i. m. Za konsekracijo je prošt naprosil ljubljanskega škofa Jerneja Vidmarja, ki naj bi 21. septembra prišel v Novo mesto. V mestu so se vršile velike priprave za to slovesnost. Prošt je izdelal poseben načrt za slovesnosti, ki naj bi se pričele s škofovim prihodom, kateremu bi do Mirne peči pohitela nasproti prošt sam in novomeški okrajni glavar.

Sredi največjih priprav in nestrpnega pričakovanja je pretresla Novomeščane prežalostna novica — prošt Arko je 14. septembra — točno 8 dni pred konsekracijo umrl. Za to priliko je bivši klarinetist novomeške godbe, Janez Rupnik vulgo Može iz Bučne vasi, zložil pesem, ki je bila doslej v nepopolni obliki (le 6 kitic) natisnjena v drugem letniku »Križa« str. 51. Naj sledi tu v celoti:

P e s e m o d g o s p. P r o š t a u m e r l v l e t u 1868.

*Prišla je žalostna pošta,
Iz mesta Rudolfovega;
Zgubili smo gnadljivga prošta,
Učenika božjiga;
Usakem' serce se prestraši,
In solzne ima oči;
Ko se mili zvon oglasi,
Zadnjo uro jim zvoni —*

*Imeli so serčne želje,
Nov altar še posvečovat;
Njih je b'lo veliko vesele,
Gor sv. mašo brat'.
Al', oh žalost res velika,
Glih na ta častiljiv dan;
Ko uzdignejo svetnika,
Prošt ležijo za smert bolan.*

*Vsaki milo jih pogreša,
In se žalostno glasi;
Oh gnadljiv gosp. Prošt, kje so,
Da jih k tej procesji ni.
Al glih ob temu času,
Pride pošta od Boga;
Božja štima se oglasi,
In jih kliče iz sveta.*

*Bli so mašnik že častiti,
Eden in pedeset let;
Za prošta gosp. imenitni,
Bli so v mestu šestnajst let;
Lepe andohti so deržali,
Kakoršnih ni blo popred';
Nov altar so nam pripravljli,
Malo lepših je na svet.*

*Pridge zlate so deržali,
Vsak jih je poslušal rad';
Dosti revnim pomagali,
Vsak'mu so b'li ljubi brat.
Na prižnici ali v spovednici,
B'li so pravi dušni pastir;
Vižali nas k božji resnici,
Bog jim daj ta večni mir.*

*Starost lepo so doživeli,
Let pet in sedemdeset;
Modrost veliko so imeli,
Malo taci je na svet.
B'li so prvi izmed duhovnov,
Mestu kinč drago blago;
Tac'ga nobeden ne pomni,
In dočakal ga ne bo.*

*Ta štirinajsti dan septembra,
Bije eno čes poldan;
Smert jih je na pare vergla,
To so še naročili nam:
Kar ste slišali deržite,
Dokler ste na svetu zdaj;
Tudi name ne pozabite,
V vaših molitvah kdaj. —*

*Spremljeni od več svojih bratov,
So na britof žegnani;
Od gospodov od soldatov,
In velikih trum ljudi.
Vsak se joka oči briše,
Kdor jih vidi zadnjikrat;
Vidi pripravljeno že hišo
In tudi grob odpert stat.*

*Kaj je zdaj nam strit' ovčice,
Zakopan je naš pastir;
Sklenimo skup' ročice,
In naj reče vsaktir.
Ker so tukaj nas vodili,
Celih svojih šestnajst let;
Da bi se tudi skup' veselili,
Enkrat tam na unem svet.*

*Kadar bomo zopet vstali,
Enkrat gor' na sodnji dan;
Svoje ovčice nas odbrali,
Da bodo na desno stran.
Takrat bo njih čast velika,
In bodo polonani,
Ko se bo slišal glas sodnika:
Pridite k meni izvoljeni.*

*Kar je blo meni izročenih,
Jim nazaj odrajtam zdaj;
Mislim da ni nič zgubljenih,
Peljem jih v sveti raj.
Glej to so moje ovčice,
Poslušale so moj glas;
Zato Jezus vzemi dušice
K sebi v nebo na večni čas.
Amen.*

Pravopis se točno drži izvirnika.